

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 18 lipca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hovrätten för Nedre Norrland — Szwecja) — ÖFAB, Östergötlands Fastigheter AB przeciwko Frankowi Kootowi, Evergreen Investments AB

(Sprawa C-147/12) ⁽¹⁾

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Sąd właściwy — Jurysdykcja szczególna, „gdy przedmiotem postępowania jest umowa lub roszczenia wynikające z umowy” i „gdy przedmiotem postępowania jest czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego albo roszczenia wynikające z takiego czynu”)

(2013/C 260/23)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Hovrätten för Nedre Norrland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ÖFAB, Östergötlands Fastigheter AB

Strona pozwana: Frank Koot, Evergreen Investments AB

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hovrätten för Nedre Norrland Sundsvall — Wykładnia art. 5 ust. 1 i 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1) — Włączenie lub wyłączenie wszystkich postępowań w sprawie odszkodowania do zakresu jurysdykcji szczególnej, gdy przedmiotem postępowania jest umowa lub roszczenie wynikające z umowy lub gdy przedmiotem postępowania jest czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego — Postępowanie sądowe wszczęte w państwie członkowskim A przeciwko osobie fizycznej zamieszkałej w państwie członkowskim B, która była członkiem zarządu spółki akcyjnej z siedzibą w państwie członkowskim A, jak również przeciwko spółce akcyjnej z siedzibą w państwie członkowskim B, która posiadała większość akcji w spółce z siedzibą w państwie członkowskim A — Pozew mający na celu stwierdzenie odpowiedzialności członka zarządu spółki akcyjnej za zobowiązania tej spółki wynikające z braku podjęcia formalnych działań przez członka zarządu celem kontroli sytuacji ekonomicznej spółki — Pozew mający na celu stwierdzenie odpowiedzialności właściciela spółki akcyjnej za działania osoby trzeciej w wypadku, gdy spółka w dalszym ciągu prowadzi działalność, mimo że jest niedokapitalizowana i mimo prawnego obowiązku jej likwidacji

Sentencja

1) Pojęcie „czynu niedozwolonego lub podobnego do czynu niedozwolonego albo roszczeń wynikających z takiego czynu”, znajdujące się w art. 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono powództwa, takie jak w postępowaniu głównym, wytoczone przez wierzyciela

spółki akcyjnej i zmierzające do pociągnięcia do odpowiedzialności za długi tej spółki, po pierwsze, jej członka zarządu, i po drugie, jej akcjonariusza, ponieważ pozwolili oni na dalszą działalność tej spółki w sytuacji, gdy była ona niedokapitalizowana i powinna była zostać postawiona w stan likwidacji.

2) Pojęcie „miejsca, gdzie nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę”, znajdujące się w art. 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001, należy interpretować w ten sposób, że jeżeli chodzi o powództwa zmierzające do pociągnięcia członka zarządu i akcjonariusza spółki akcyjnej do odpowiedzialności za długi tej spółki, rzeczone miejsce znajduje się w miejscu, z którym powiązane są działalność prowadzona przez rzeczoną spółkę oraz sytuacja finansowa związana z tą działalnością.

3) Okoliczność, iż sporna wierzytelność została przeniesiona przez pierwotnego wierzyciela na inną osobę, nie ma wpływu — w okolicznościach takich jak w sprawie głównej — na określenie sądu właściwego na podstawie art. 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001.

⁽¹⁾ Dz.U. C 151 z 26.5.2012.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 18 lipca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony Corte di Appello di Roma — Włochy) — Martini SpA przeciwko Ministero delle Attività Produttive

(Sprawa C-211/12) ⁽¹⁾

(Rolnictwo — System pozwoleń na przywóz — Rozporządzenie (WE) nr 1291/2000 — Artykuł 35 ust. 4 lit. c) — Zabezpieczenia złożone przy składaniu wniosku o wydanie pozwoleń — Pozwolenie na przywóz — Zwłoka w przedstawieniu dowodu na jego wykorzystanie — Sankcja — Obliczenie kwoty podlegającej przepadkowi — Rozporządzenie (WE) nr 958/2003 — Kontyngenty taryfowe)

(2013/C 260/24)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte di Appello di Roma

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Martini SpA

Strona pozwana: Ministero delle Attività Produttive

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Corte di Appello di Roma — Wykładnia art. 35 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1291/2000 z dnia 9 czerwca 2000 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na wywóz i przywóz oraz świadectw o wcześniejszym ustaleniu refundacji dla produktów rolnych (Dz.U. L 152, s. 1) — Zabezpieczenia wnoszone w związku z wnioskiem o wydanie pozwoleń na przywóz — Ustalenie kwoty ulegającej przepadkowi z tytułu ilości, co do których nie przedstawiono w wyznaczonym terminie dowodu dotyczącego pozwolenia na wywóz zawierającego wcześniejsze określenie refundacji

Sentencja

- 1) Artykuł 35 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1291/2000 z dnia 9 czerwca 2000 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na wywóz i przywóz oraz świadectw o wcześniejszym ustaleniu refundacji dla produktów rolnych, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 325/2003 z dnia 20 lutego 2003 r., należy interpretować w ten sposób, że celem zabezpieczenia, o którym mowa w tym przepisie, jest nie tylko zapewnienie wykonania zobowiązania w zakresie przywozu, lecz również zapewnienie, aby dowód na wykorzystanie pozwolenia został przedstawiony w określonym terminie.
- 2) Artykuł 35 ust. 4 lit. c) rozporządzenia nr 1291/2000, zmienionego rozporządzeniem nr 325/2003, należy interpretować w ten sposób, że w przypadku zwłoki w przedstawieniu dowodu na prawidłowe dokonanie przywozu kwota, która powinna ulec przepadkowi w odniesieniu do ilości, w stosunku do których nie dostarczono dowodu w terminie określonym w art. 35 ust. 4 lit. a) tego rozporządzenia, powinna być obliczona na podstawie stawki zabezpieczenia, która rzeczywiście została zastosowana przy złożeniu wniosku o wydanie pozwolenia lub pozwoleń dotyczących tego przywozu. Dla potrzeb tej wykładni bez znaczenia jest okoliczność, że zabezpieczenie zostało ustanowione na podstawie stawki wyższej niż stawka stosowana w przypadku innych przywozów produktu tego samego rodzaju jak przywieziony produkt, zważywszy, iż ten ostatni był zwolniony z zapłaty należności celnych przywozowych.

(¹) Dz.U. C 194 z 30.6.2012.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 18 lipca 2013 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio — Włochy) — Vodafone Omnitel NV (C-228/12, C-231/12 i C-258/12), Fastweb SpA (C-229/12 i C-232/12), Wind Telecomunicazioni SpA (C-230/12 i C-254/12), Telecom Italia SpA (C-255/12 i C-256/12), Sky Italia srl (C-257/12) przeciwko Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni, Presidenza del Consiglio dei Ministri (od C-228/12 do C-232/12, C-255/12 i C-256/12), Commissione di Garanzia dell'Attuazione della Legge sullo Sciopero nei Servizi Pubblici Essenziali (C-229/12, C-232/12 i C-257/12), Ministero dell'Economia e delle Finanze (C-230/12)

(Sprawy połączone od C-228/12 do C-232/12 i od C-254/12 do C-258/12) (¹)

(Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/20/WE — Artykuł 12 — Oplaty administracyjne nakładane na przedsiębiorstwa z danego sektora — Krajowe przepisy wymagające od podmiotów z sektora łączności elektronicznej uiszczenia opłaty przeznaczonej na pokrycie kosztów funkcjonowania krajowych organów regulacyjnych)

(2013/C 260/25)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vodafone Omnitel NV (C-228/12, C-231/12 i C-258/12), Fastweb SpA (C-229/12 i C-232/12), Wind Telecomunicazioni SpA (C-230/12 i C-254/12), Telecom Italia SpA (C-255/12 i C-256/12), Sky Italia srl (C-257/12)

Strona pozwana: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni, Presidenza del Consiglio dei Ministri (od C-228/12 do C-232/12, C-255/12 i C-256/12), Commissione di Garanzia dell'Attuazione della Legge sullo Sciopero nei Servizi Pubblici Essenziali (C-229/12, C-232/12 i C-257/12), Ministero dell'Economia e delle Finanze (C-230/12)

przy udziale: Wind Telecomunicazioni SpA (C-228/12, C-229/12, C-232/12, od C-255/12 do C-258/12), Telecom Italia SpA (C-228/12, C-230/12, C-232/12 i C-254/12), Vodafone Omnitel NV (C-230/12 i C-254/12), Fastweb SpA (C-230/12, C-254/12 i C-256/12), Television Broadcasting System SpA (C-257/12)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Wykładnia art. 12 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach) (Dz.U. L 108, s. 21) — Oplaty administracyjne nakładane na przedsiębiorstwa — Przepisy przewidujące, że wszystkie koszty krajowych organów regulacyjnych niefinansowane przez państwo są nakładane na przedsiębiorstwa z danego sektora w stosunku do dochodów uzyskiwanych przez nie z tytułu odnośnej sprzedaży towarów lub świadczenia usług

Sentencja

Artykuł 12 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) należy interpretować w ten sposób, iż przepis ten nie stoi na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego takim jak przepisy w postępowaniu głównym, na których mocy przedsiębiorstwa świadczące usługi łączności elektronicznej lub udostępniające sieć łączności elektronicznej są zobowiązane uiszczać opłatę mającą na celu pokrycie wszystkich kosztów ponoszonych przez krajowy organ regulacyjny i niefinansowanych przez państwo, której kwota jest określana w stosunku do uzyskiwanych przez te przedsiębiorstwa dochodów, pod warunkiem, że opłata ta ma na celu wyłącznie pokrycie kosztów związanych z działalnością wspomnianą w art. 12 ust. 1 lit. a), że całkowite dochody uzyskiwane z tytułu rzeczony opłaty nie przewyższają całkowitych kosztów związanych z tą działalnością oraz że opłata ta jest nakładana na przedsiębiorstwa w sposób obiektywny, przejrzysty i proporcjonalny, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 217 z 21.7.2012.